

Miljö- och energidepartementet
Rättssekretariatet
Henrik Jonsson
08-405 53 08
Henrik.J.Jonsson@regeringskansliet.se

Vissa ändringar för stora förbränningsanläggningar, avfallsförbränning och användning av organiska lösningsmedel för ett bättre genomförande av industriutsläppsdirektivet

1. Inledning

Industriutsläppsdirektivet¹ är ett så kallat minimidirektiv vilket innebär att medlemsstaterna inom Europeiska unionen har möjlighet att införa strängare bestämmelser, men inte mildare. I Sverige genomförs direktivet i ett antal författningar. I detta författningsärende föreslås ändringar i tre av dem, nämligen förordningen (2013:252) om stora förbränningsanläggningar, förordningen (2013:253) om förbränning av avfall och förordningen (2013:254) om användning av organiska lösningsmedel. Syftet med författningsförslagen är att rätta till vissa brister som har uppmärksammats av Naturvårdsverket², och av Europeiska kommissionen i samband med en granskning av Sveriges genomförande av direktivet.

I förordningen (2013:252) om stora förbränningsanläggningar föreslås att kontrollskyldigheten för utsläpp från förbränningsanläggningar som förbränner stenkol även ska gälla vid förbränning av brunkol (jfr 24 § första stycket 3). Därutöver föreslås att begränsningsvärdena för utsläpp av svaveldioxid från nya förbränningsanläggningar vid förbränning av gas med lågt värmevärde i koksugnar och masugnar ändras för att överensstämma med direktivets värden (jfr 54 §), och att det tydliggörs att tillsynsmyndigheten får ge dispens från vissa begränsningsvärden för svaveldioxid om det råder brist på bränsle med låg

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar).

² Se Naturvårdsverkets promemoria den 20 januari 2014 (NV-07455-13).

svavelhalt (jfr 83 §). Förslagen överensstämmer med motsvarande bestämmelser i direktivet.

I förordningen (2013:253) om förbränning av avfall föreslås att uppräkningsmetallerna i rökgaserna som inte behöver mätas kontinuerligt ska justeras (jfr 43 § första stycket 2), och att den möjlighet till undantag från gränsvärdena för utsläpp till luft av svaveldioxid och totalt organiskt kol ska gälla för utsläpp som inte härrör från samförbränning av avfall (jfr 68 §).

I förordningen (2013:254) om användning av organiska lösningsmedel föreslås ändringar i några bestämmelser som reglerar totala utsläpp av organiska lösningsmedel vid läderbeläggning (jfr 58 §) och beläggning av bland annat metall, plast och textil (jfr 67 §). Därutöver föreslås att två hänvisningar ändras så att beräkningen av utsläppsmål i en plan för minskade utsläpp anges korrekt (jfr 81 §).

2. Författningstext

Förslag till förordning om ändring i förordningen (2013:252) om stora förbränningsanläggningar

Härigenom föreskrivs³ att 24, 54 och 83 §§ förordningen (2013:252) om stora förbränningsanläggningar ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

24 §

Om det inte krävs kontinuerlig mätning enligt 21 eller 22 §, ska

1. halterna av svaveldioxider, kväveoxider och stoft i rökgasen mätas minst en gång var sjätte månad,

2. halten av kolmonoxid i rökgasen mätas minst en gång var sjätte månad, om bränslet är gasformigt, och

3. utsläppen av totalkvicksilver via rökgasen mätas minst en gång varje år om bränslet är stenkol.

3. utsläppen av totalkvicksilver via rökgasen mätas minst en gång varje år om bränslet är stenkol *eller brunskol*.

Trots första stycket 1 och 2 får en mätning göras vid den senare tidpunkt som inträffar när anläggningen har varit i drift under högst 700 drifttimmar sedan den föregående mätningen, dock aldrig senare än ett år efter den föregående mätningen.

54 §

Från en ny förbränningsanläggning med gasformigt bränsle får det inte släppas ut

1. mer än 5 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en flytande gas,

2. mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en gas med lågt värmevärde från en koksugn,

2. mer än 400 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en gas med lågt värmevärde från en koksugn,

3. mer än 400 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en gas med lågt värmevärde från en masugn, eller

3. mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en gas med lågt värmevärde från en masugn, eller

4. mer än 35 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är någon annan gas än de som avses i 1–3.

Första stycket gäller inte gasturbiner eller ottomotorer.

³ Jfr Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar).

83 §

Tillsynsmyndigheten får ge dispens från en skyldighet enligt denna förordning att följa ett begränsningsvärde för svaveldioxid enligt någon av 44–54 §§, om

1. det bränsle som normalt används i förbränningsanläggningen har en låg svavelhalt,

2. begränsningsvärdet inte kan följas på grund av ett avbrott i försörjningen av lågsvavligt bränsle, och

3. avbrottet beror på en allvarlig brist i bränslet. 3. avbrottet beror på en allvarlig brist *på sådant bränsle*.

Dispensen ska vara tidsbegränsad och får gälla i högst sex månader.

När tillsynsmyndigheten ger en dispens enligt första stycket ska tillsynsmyndigheten utan dröjsmål informera Naturvårdsverket.

Förslag till förordning om ändring i förordningen (2013:253) om förbränning av avfall

Härigenom föreskrivs⁴ att 43 och 68 §§ förordningen (2013:253) om förbränning av avfall ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

43 §

Mätningar av utsläpp till luft från en förbränningsanläggning ska

1. i fråga om stoft, totalt organiskt kol, väteklorid, vätefluorid, svaveldioxid, kväveoxider och kolmonoxid göras kontinuerligt, och

2. i fråga om kvicksilver, kadmi-
um, tallium, arsenik, bly, krom, kopp-
ar, nickel, *zink*, dioxiner och furaner
görs minst en gång var tredje månad
under anläggningens tolv första
driftmånader och därefter minst två
gångar per år.

2. i fråga om kvicksilver, kadmi-
um, tallium, *antimon*, arsenik, bly,
krom, *kobolt*, koppar, *mangan*, nickel,
vanadin, dioxiner och furaner görs
minst en gång var tredje månad
under anläggningens tolv första drift-
månader och därefter minst två gång-
er per år.

Trots första stycket 1 behöver mätningar av vätefluorid inte göras kontinuerligt, om sådana behandlingssteg används som säkerställer att begränsningsvärdet för utsläpp av väteklorid följs och utsläpp av vätefluorid i stället

⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar).

mäts periodiskt enligt det som gäller för de föroreningar som anges i första stycket 2.

68 §

Från en cementugn som är en samförbränningsanläggning får utsläpp till luft i genomsnitt under varje dygn inte innehålla mer

1. stoft än det som motsvarar 30 milligram per kubikmeter normal torr gas,
2. totalt organiskt kol än det som motsvarar 10 milligram organiskt kol per kubikmeter normal torr gas,
3. väteklorid än det som motsvarar 10 milligram per kubikmeter normal torr gas,
4. vätefluorid än det som motsvarar 1 milligram per kubikmeter normal torr gas,
5. svaveldioxid än det som motsvarar 50 milligram per kubikmeter normal torr gas, och
6. kväveoxider än det som motsvarar 500 milligram per kubikmeter normal torr gas.

Trots första stycket 2 och 5 får totalt organiskt kol och svaveldioxid släppas ut med de större mängder som anges i ett tillståndsvillkor eller föreläggandevillkor, om det totala organiska kolet och svaveldioxiden inte härrör från förbränning av avfall.

Trots första stycket 2 och 5 får totalt organiskt kol och svaveldioxid släppas ut med de större mängder som anges i ett tillståndsvillkor eller föreläggandevillkor, om det totala organiska kolet och svaveldioxiden inte härrör från *samförbränning* av avfall.

Förslag till förordning om ändring i förordningen (2013:254) om användning av organiska lösningsmedel

Härigenom föreskrivs⁵ att 58, 67 och 81 §§ förordningen (2013:254) om användning av organiska lösningsmedel ska ha följande lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

58 §

Från en verksamhet som avses i 53 § och som avser läderbeläggning där lösningsmedelsförbrukningen

Från en verksamhet som avses i 53 § och som avser läderbeläggning där lösningsmedelsförbrukningen är

⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/75/EU av den 24 november 2010 om industriutsläpp (samordnade åtgärder för att förebygga och begränsa föroreningar).

uppgår till mer än 10 ton per år får de totala utsläppen av organiska lösningsmedel inte uppgå till mer än 75 gram per kvadratmeter belagt läder. Om lösningsmedelsförbrukningen *inte* uppgår till mer än 25 ton organiska lösningsmedel per år, får de totala utsläppen *dock* uppgå till högst 85 gram per kvadratmeter belagt läder.

Trots första stycket får de totala utsläppen av organiska lösningsmedel uppgå till högst 150 gram per kvadratmeter belagt läder, om verksamheten avser lädervaror som används som väskor, skärp, plånböcker eller andra mindre konsumtionsvaror.

67 §⁶

Från en verksamhet som avses i 53 § där lösningsmedelsförbrukningen uppgår till mer än 5 ton per år och verksamheten avser beläggning på metall, plast, textil, väv, folie, papper eller annat och inte omfattas av någon av 56–63 §§ får diffusa utsläpp inte innebära att mer organiska lösningsmedel släpps ut än den mängd som motsvarar 25 procent av lösningsmedelstillförseln. Om lösningsmedelsförbrukningen uppgår till mer än 15 ton per år, får de diffusa utsläppen *dock* motsvara högst 20 procent av lösningsmedelstillförseln.

Från en verksamhet som avses i 53 § där lösningsmedelsförbrukningen *är* *högre* än 5 ton per år *men inte överstiger* 15 ton per år och verksamheten avser beläggning på metall, plast, textil, väv, folie, papper eller annat och inte omfattas av någon av 56–63 §§ får diffusa utsläpp inte innebära att mer organiska lösningsmedel släpps ut än den mängd som motsvarar 25 procent av lösningsmedelstillförseln. Om lösningsmedelsförbrukningen *överstiger* 15 ton per år, får de diffusa utsläppen motsvara högst 20 procent av lösningsmedelstillförseln.

81 §

För en verksamhet som omfattas av 80 § ska planen för minskade utsläpp innebära ett mål för minskningen där utsläppsmålet bestäms genom att referensvärdet enligt 80 § multipliceras

1. med summan av 15 plus begränsningsvärdet för diffusa utsläpp enligt 59 eller 65 §, om verksamheten omfattas av någon av de bestämmelserna,

2. med summan av 15 plus begränsningsvärdet för diffusa utsläpp

2. med summan av 15 plus begränsningsvärdet för diffusa utsläpp

⁶ Senaste lydelse 2014:20.

enligt 66 § andra meningen, om verksamheten omfattas av den bestämmelsen, och

3. med summan av 5 plus det begränsningsvärde för diffusa utsläpp som gäller för verksamheten enligt 45, 48, 50, 51, 52, 56 eller 57 § eller 67 § första meningen, om verksamheten omfattas av någon av de bestämmelserna.

enligt 67 § första meningen, om verksamheten omfattas av den bestämmelsen, och

3. med summan av 5 plus det begränsningsvärde för diffusa utsläpp som gäller för verksamheten enligt 45, 48, 50, 51, 52, 56 eller 57 § eller 67 § andra meningen, om verksamheten omfattas av någon av de bestämmelserna.

3. Skälen för promemorians förslag

Medlemsstaterna inom Europeiska unionen är skyldiga att i sina respektive rättsordningar genomföra bland annat direktiv som har beslutats av EU. Är det som i detta fall fråga om ett så kallat minimidirektiv kan medlemsstaterna besluta om strängare regler än de som följer av direktivet. Det är emellertid inte förenligt med de åtaganden som följer av medlemskapet i unionen att införa mildare bestämmelser. Promemorians förslag syftar till att rätta till genomförandet i sådana fall där de svenska bestämmelserna inte lever upp till de krav som direktivet ställer.

3.1 Ändringarna i förordningen om stora förbränningsanläggningar

Mätning av utsläpp av totalkvicksilver vid förbränning av brunkol

Promemorians förslag: Om inte kontinuerlig mätning krävs ska skyldigheten i 24 § att mäta mängden totalkvicksilver i rökgasen minst en gång varje år även gälla vid förbränning av brunkol.

Skälen för promemorians förslag: Del 3 i bilaga V till direktivet innehåller bestämmelser om kontroll av utsläpp. I punkt 4 anges att i förbränningsanläggningar som använder stenkol eller brunkol ska utsläppen av totalkvicksilver mätas minst en gång per år.

Den aktuella punkten genomförs med 24 § första stycket 3 förordningen (2013:252) om stora förbränningsanläggningar. Där anges att utsläpp av totalkvicksilver via rökgasen ska mätas minst en gång varje år, om bränslet är stenkol. Till skillnad från bestämmelsen i direktivet nämns inte vad som gäller i fråga om mätning, när brunkol förbränns. Genomförandet är således bristfälligt. Denna brist bör rättas till genom att även brunkol anges i 24 § första stycket 3.

Begränsningsvärden för utsläpp av svaveldioxid från en ny förbränningsanläggning vid förbränning av ett gasformigt bränsle i en koks- eller masugn

Promemorians förslag: Från en ny förbränningsanläggning med gasformigt bränsle får det inte släppas ut mer än 400 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas från en koksugn, och inte mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas från en masugn, om bränslet är en gas med lågt värmevärde.

Skälen för promemorians förslag: Del 2 i bilaga V till direktivet innehåller begränsningsvärden för sådana förbränningsanläggningar som avses i artikel

30.3, dvs. anläggningar som enligt förordningen om stora förbränningsanläggningar inte är en 2013-anläggning eller anläggning som har fått dispens med hänsyn till kort återstående livstid (se 84 §).

Punkt 3 i del 2 anger gränsvärden i milligram per kubikmeter (mg/Nm³) för utsläpp av svaveldioxid från förbränningsanläggningar som använder gasformiga bränslen (gasturbiner och gasmotorer undantagna). Begränsningsvärdet för sådana bränslen som inte är särskilt angivna i punkten är 35 mg/Nm³. För flytande gas är värdet 5, för gaser med lågt värmevärde från *koksugn* är det 400 och för gaser med lågt värmevärde från *masugn* är det 200.

Bilaga V, del 2, punkt 3 genomförs med 54 § förordningen om stora förbränningsanläggningar. Där sägs att det från en ny förbränningsanläggning med gasformigt bränsle inte får släppas ut 1) mer än 5 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en flytande gas, 2) mer än 200 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en gas med lågt värmevärde från en *koksugn*, 3) mer än 400 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är en gas med lågt värmevärde från en *masugn*, eller 4) mer än 35 milligram svaveldioxid per kubikmeter normal torr gas, om bränslet är någon annan gas än de som avses i 1–3. Begränsningsvärdena gäller dock inte gasturbiner och ottomotorer.

Redogörelsen ovan visar att direktivet i den aktuella delen inte har genomförts korrekt, eftersom begränsningsvärdena för koksugnar och masugnar är felaktiga. Detta bör ändras så att begränsningsvärdet är 400 mg/Nm³ för koksugnar, och 200 mg/Nm³ för masugnar.

Tillsynsmyndighetens möjlighet att ge dispens från begränsningsvärden för utsläpp av svaveldioxid från 2013-anläggningar

Promemorians förslag: Om övriga dispensgrunder är uppfyllda kan dispens från begränsningsvärdena för utsläpp av svaveldioxid från en 2013-anläggning ges när tillgången på bränsle med låg svavelhalt är mycket begränsad.

Skälen för promemorians förslag: I artikel 30.5 i direktivet regleras den behöriga myndighetens (tillsynsmyndighetens) möjlighet att ge dispens från begränsningsvärden för utsläpp av svaveldioxid från sådana förbränningsanläggningar som i den svenska förordningen omfattas av definitionerna för 2013-anläggning och ny förbränningsanläggning. Direktivet medger undantag bland

annat om det uppstår ett avbrott i försörjningen av lågsvavligt bränsle, om orsaken till avbrottet är att det råder allvarlig brist på sådant bränsle.

Artikel 30.5 genomförs med 83 § förordningen om stora förbränningsanläggningar. Där anges att dispens kan beviljas om avbrottet i bränsleförsörjningen beror på en allvarlig brist i bränslet. En allvarlig brist *på bränsle* kan inte sägas ha samma språkliga innebörd som en allvarlig brist *i ett bränsle*. Det senare ger närmast vid handen att bränslet skulle vara kontaminerat eller på annat sätt felaktigt. En sådan innebörd är inte förenlig med direktivet. Den svenska bestämmelsen bör därför ändras så att det tydligt framgår att dispens kan ges om avbrottet i bränsleförsörjningen beror på en allvarlig brist på bränsle.

3.2 Ändringarna i förordningen om förbränning av avfall

Mätningar av utsläpp av vissa metaller till luft från en förbränningsanläggning

Promemorians förslag: Mätningar av utsläpp till luft av zink från en förbränningsanläggning där avfall förbränns behöver inte göras.

Mätningar av utsläpp till luft från en förbränningsanläggning ska i fråga om antimon, kobolt, mangan och vanadin göras minst en gång var tredje månad under anläggningens tolv första driftmånader och därefter minst två gånger per år.

Skälen för promemorians förslag: En felaktig uppräkningslista av metaller görs i 43 § första stycket 2 förordningen (2013:253) om förbränning av avfall. Zink ska inte ingå i uppräkningslistan, eftersom det inte finns något begränsningsvärde för utsläpp till luft för det ämnet. Följande ämnen, för vilka det finns begränsningsvärden för utsläpp till luft, saknas däremot: antimon, kobolt, mangan och vanadin (jfr 95 §).

Den aktuella bestämmelsen genomför bilaga VI, del 6, punkt 2.1 a och c i direktivet. I punkterna anges visserligen inte de ämnen som nu föreslås ska ingå i uppräkningslistan. Där anges endast vilka mätkrav som gäller för tungmetaller, om inte kontinuerlig mätning krävs. Men punkten i direktivet har genomförts på så sätt att de tungmetaller som det finns begränsningsvärden för, också ska ingå i uppräkningslistan i 43 § första stycket 2 (jfr bilaga 6, del 3 och 4 i direktivet där metallerna uttryckligen anges).

Undantagen från begränsningsvärden för totalt organiskt kol och svaveldioxid för cementugnar som är samförbränningsanläggningar

Promemorians förslag: Trots begränsningsvärdena för utsläpp till luft av totalt organiskt kol och svaveldioxid från en cementugn som är en förbränningsanläggning får större mängder av de föroreningarna släppas ut, om utsläppen inte härrör från samförbränning av avfall.

Skälen för promemorians förslag: Bilaga VI i direktivet innehåller tekniska bestämmelser om avfallsförbrännings- och samförbränningsanläggningar. I del 4 anges gränsvärden för utsläpp till luft från samförbränning av avfall. Punkt 2 i den delen innehåller särskilda bestämmelser för cementugnar som samförbränner avfall. I punkt 2.3 anges gränsvärden för totala utsläpp i milligram per kubikmeter svaveldioxid och totalt organiskt kol. Enligt punktens sista stycke får den behöriga myndigheten medge undantag från gränsvärdena när totalt organiskt kol och svaveldioxid *inte* härrör från *samförbränning av avfall*.

Punkt 2.3 genomförs med 68 § förordningen om förbränning av avfall. I första stycke återges de begränsningsvärden som finns i den aktuella punkten. Av andra stycket följer att begränsningsvärdena för totalt organiskt kol och svaveldioxid kan frångås om detta anges i ett tillstånds- eller föreläggandevillkor och föroreningarna *inte* härrör från *förbränning av avfall*.

Sammanfattningsvis följer av redogörelsen att medan direktivet medger undantag från gränsvärden för totalt organiskt kol och svaveldioxid som *inte* härrör från *samförbränning av avfall*, gäller motsvarande undantagsmöjlighet i den svenska förordningen *förbränning av avfall*. Det svenska genomförandet är således felaktigt och bestämmelsen bör ändras så att den överensstämmer med direktivet.

3.3 Ändringarna i förordningen om användning av organiska lösningsmedel

Mängdgränserna för årlig lösningsmedelsförbrukning och deras betydelse för begränsningsvärden för utsläpp av organiska lösningsmedel i viss verksamhet för ytbeläggning

Promemorians förslag: Läderbeläggingsverksamhet får inte släppa ut

- mer organiska lösningsmedel än 85 gram per kvadratmeter belagt läder, om lösningsmedelsförbrukningen inom verksamheten är högre än 10 ton per år men inte överstiger 25 ton per år, eller
- mer organiska lösningsmedel än 75 gram per kvadratmeter belagt läder, om lösningsmedelsförbrukningen inom verksamheten överstiger 25 ton per år.

I verksamhet för beläggning av bland annat metall, textil och väv där lösningsmedelsförbrukningen är högre än 5 ton per år men inte överstiger 15 ton per år, får diffusa utsläpp inte innebära att mer organiska lösningsmedel släpps ut än den mängd som motsvarar 25 procent av lösningsmedelstillförseln. Vissa redaktionella ändringar görs i 67 § andra meningen.

Skälen för promemorians förslag: Bilaga VII, del 2, punkt 13 i direktivet genomförs med 58 § förordningen (2013:254) om användning av organiska lösningsmedel. I direktivet anges att vid en lösningsmedelsförbrukning om 10–25 ton per år gäller begränsningsvärdet 85 g/m³. För en förbrukning om mer än 25 ton per år gäller begränsningsvärdet 75 g/m³.

I den svenska bestämmelsen (58 §) saknas den övre gränsen om 25 ton i den första meningen. Utöver det har mängdangivelserna bytt plats i förhållande till direktivets mängdangivelser. Dessa felaktigheter måste rättas till. För den verksamhet som avses i 67 § första meningen anger direktivet att begränsningsvärdet gäller vid en lösningsmedelsförbrukning om 5–15 ton per år. Ingen övre gräns anges dock i förordningen. För tydlighets skull bör den övre gränsen om 15 ton även anges i 67 § första meningen. I 67 § andra meningen föreslås att vissa redaktionella ändringar görs, som inte förändrar bestämmelsens innebörd.

Beräkningen av utsläppsmålet för viss ytbeläggingsverksamhet i en plan för minskade utsläpp

Promemorians förslag: Beräkningen i 81 § 2 av ett utsläppsmål i en plan för minskning av utsläpp för verksamhet för beläggning av metall, textil och väv ska ha sin grund i bland annat begränsningsvärdena för organiska lösningsmedel i diffusa utsläpp.

Skälen för promemorians förslag: Bestämmelserna i 81 § förordningen om organiska lösningsmedel anger beräkningar för utsläppsmål avseende diffusa utsläpp. I andra punkten bestäms en av beräkningsgrunderna genom hänvisning till 66 § andra meningen. Den bestämmelsen anger emellertid begränsningsvärden för punktutsläpp. Rimligtvis bör 81 § 2 därför hänvisa till 67 § första meningen, som innehåller begränsningsvärden för diffusa utsläpp (jfr direktivets bilaga VII, del 5, punkt 3 b i). Mot denna bakgrund bör 81 § 3 hänvisa till 67 § andra meningen.

4. Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

De ändringar som nu föreslås syftar till att rätta till vissa brister och felaktigheter i genomförandet av industriutsläppsdirektivet. Europeiska kommissionen har påtalat flera av bristerna och felaktigheterna. Mot denna bakgrund bör förordningarna träda i kraft så snart som möjligt, om än med hänsyn till den tid för omställning som bland annat verksamhetsutövare och tillsynsmyndigheter kan komma att behöva.

Det finns inte behov av några övergångsbestämmelser.

5. Konsekvenser

Det är angeläget att författningsförslagen genomförs, särskilt i de fall de syftar till att korrigera felaktigt genomförda direktivsbestämmelser. I förlängningen kan kommissionen föra talan mot Sverige, med ekonomiska konsekvenser som följd, om förordningsändringarna inte genomförs.

Förslagen har inga ekonomiska eller administrativa konsekvenser för staten eller kommunerna.

Förslagen bör inte ha några konsekvenser för de verksamhetsutövare som träffas av bestämmelserna. I de flesta fall är ändringarna av mer redaktionell karaktär. I de fall en bestämmelses innebörd ändras ligger det nära till hands att utgå ifrån att verksamhetsutövarnas och tillsynsmyndigheternas tillämpning redan överensstämmer med direktivets krav.